

Sygn. akt: I Co 1057/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Iwona Radziszewska
Sędziowie SSR Arkadiusz Rzeźnicki
 SSR Bartosz Smoliński

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 r. w Międzyrzeczu na posiedzeniu
niejawnym
sprawy z wniosku Powszechnej Kasy Oszczędności Bank Polski Spółka Akcyjna
w Warszawie
z udziałem
o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu
w przedmiocie skargi uczestników na orzeczenie referendarza sądowego
w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu

postanawia:

- I. Zmienić postanowienie referendarza sądowego z dnia 22 lipca 2015r. w sprawie I Co 568/15 i oddalić wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 15 maja 2015r. numer 41462.
- II. Zasądzić solidarnie od wierzyciela na rzecz dłużników kwotę 127,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania , w tym kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
- III. Zwrócić solidarnie dłużnikom ze Skarbu Państwa kwotę 50,00 zł tytułem nadpłaconej opłaty od skargi.

SSR Bartosz Smoliński SSR Iwona Radziszewska SSR Arkadiusz Rzeźnicki

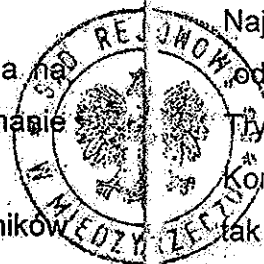
Uzasadnienie

W dniu 22 lipca 2015 roku referendarz sądowy w sprawie I Co 568/15 wydał postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer 41462 wystawionemu w dniu 15 maja 2015 roku przez Powszechną Kasę Oszczędności Bank Polski Spółkę Akcyjną w Warszawie, na podstawie którego dłużnicy ... i ... mają zapłacić solidarnie wierzycielowi kwotę 58.640,33 CHF wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, które na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynoszą 10% w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 53.448,28 CHF od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem że suma należności wyegzekwowanych w oparciu o wyżej wymieniony tytuł wykonawczy nie może przekroczyć kwoty 239.288,16 zł.

W dniu 27 października 2015 roku do tutejszego Sądu wpłynęła skarga na przedmiotowe orzeczenie referendarza sądowego wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonalności zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu skargi uczestnicy podnieśli, że treść oświadczenia dłużników o poddaniu się egzekucji złożonego w dniu 2 lipca 2008 roku została sformułowana w oparciu o nieobowiązujące wówczas przepisy prawne ustawy prawo bankowe. Uczestnicy podali, że oświadczenie o poddaniu się egzekucji złożone w dacie 2 lipca 2008 roku winno określać kwotę zadłużenia, do której bank może wystawić tytuł egzekucyjny oraz termin do którego bank może wystąpić o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności - nie zaś jak to zostało ujęte w przedmiotowym oświadczeniu określenie kwoty, do której dłużnik poddaje się egzekucji. Zdaniem uczestników wskazane uchybienie stanowi podstawę do zmiany postanowienia referendarza sądowego o nadaniu klauzuli wykonalności i oddaleniu wniosku w całości.

Nadto uczestnicy wskazali, że złożone przez nich oświadczenie o poddaniu się egzekucji nie zawiera wymaganych przepisami prawa elementów tj. możliwości przeliczenia kwoty zadłużenia na franki szwajcarskie, kryteriów umożliwiających ewentualne przeliczenie kwoty kredytu na odpowiednią walutę, jednoznacznych kryteriów według odniesienia do jakiego kursu nastąpiło przeliczenie kwoty

za
sci
o p
Kor
któ
Bar
Try
isto
prz
jed
nie
nie
Naj
od
Ty
Kor
tak
nie
Tez
Sp
Kor
nie
sto
Try
za
odr
org
inn
ws
pra
mc

zadłużenia z franków szwajcarskich na złotówki. Uczestnicy podkreślają konieczność ścisłej interpretacji przepisów prawnych zarówno przy formułowaniu oświadczenia o poddaniu się egzekucji jak i wystawianiu bankowego tytułu egzekucyjnego.

W uzasadnieniu skargi skarżący przytoczyli też wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 roku, sygnatura akt P 45/12, zgodnie z którym art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku –Prawo Bankowe zostały uznane za niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Skarga zasługiwała na uwzględnienie.

Słusznie bowiem popierając zarzuty skargi wskazywali skarżący na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015r. wydany w sprawie P 45/12. W istocie we wskazanym orzeczeniu Trybunał stwierdził utratę mocy obowiązującej przepisów art. 96 ust 1 i 97 ust 1 Prawa bankowego z dniem 1 sierpnia 2016r. , jednakże zgodnie z przeważającym poglądem sąd orzekając powinien pomijać niekonstytucyjne przepisy nawet jeśli utrata mocy obowiązującej przepisu niezgodnego z ustawą zasadniczą została odroczone. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 stycznia 2007r. (III PK 96/06) odroczenie, na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji, wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie oznacza, iż przepis uznany za niezgodny z Konstytucją musi być stosowany do daty wskazanej przez Trybunał. Nie jest przecież tak, że do tego dnia jest on zgodny z Konstytucją, a od tego dnia staje się z nią niezgodny, mimo że Trybunał orzeka na podstawie aktualnego stanu prawnego. Teza ta jest konsekwencją utrwalonego w orzecznictwie Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych poglądu, że przepis uznany przez Trybunał Konstytucyjny za sprzeczny z Konstytucją lub innym aktem nadrzędnym, był niekonstytucyjny od dnia jego wydania i jako akt niższej rangi nie powinien być stosowany od dnia jego wejścia w życie. Odroczenie wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie ma wpływu na tę tezę Sądu Najwyższego. Istotą zagadnienia jest bowiem stwierdzenie niekonstytucyjności przepisu. Natomiast odroczenie wejścia w życie orzeczenia ma na celu umożliwienie odpowiedniemu organowi stosowną zmianę tego przepisu, tak aby był on zgodny z Konstytucją lub innym aktem nadrzędnym. Podstawowym argumentem przemawiającym za wstecznym działaniem orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego jest funkcjonalność prawa. W szczególności dotyczy to wyroków stwierdzających odroczonej termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego (art. 190 ust. 3 Konstytucji).

Dysfunkcjonalne byłoby domaganie się stosowania prawa, co do którego Trybunał stwierdził sprzeczność z Konstytucją, po to tylko, aby po utracie jego mocy obowiązującej wznowiać postępowanie na podstawie procedur, o których mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji". Niezależnie jednak od powyższego również zasadnie podnosili skarżący, że złożone przez nich oświadczenie o poddaniu się egzekucji nie spełniało wymogów art. 97 Prawa bankowego w brzmieniu po zmianie dokonanej ustawą z 2004r. (Dz.U.2004.91.870) , albowiem nie określało kwoty zadłużenia , do której bank może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny. Oświadczenie nie zawierało więc jednego z elementów wymaganych prawem i nie mogło stanowić podstawy do nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Ponadto wierzyciel nie udokumentował wymagalności całości należności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, a samo stwierdzenie w dokumencie wymagalności należności jest niewystarczające.

Z tych względów należało postanowić jak na wstępie.

SSR B. Smoliński

SSR I. Radziszewska

SSR A. Rzeźnicki

ZA ZGODNOŚĆ

Miedzyrzecz, dnia 15 STY. 2016

Sekretarz

Kaci Loreuba